

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centans paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

FANTASIA COLÉRICA.

Lo s' ha acabat encare la tirria del govern contra 'l doctor Ferrán, á pesar de que cada dia son més evidents los benefichs resultats de la inoculació anti-colérica. Com més gran es la fe que t' el poble en favor de aquest procediment, quant més numerosos son los brassos que s' extenen demanant que 'ls inoculin, més son també 'ls medis qu' emplean las autoritats canoveras per crear dificultats y obstacles al eminent doctor tortosi.

Diria qualsevol al veure tanta constancia que 'ls conservadors son los aliats del cólera. Aquí del refrán: llops ab llops no 's mossegan; microbis ab microbis s' entenen y 's protegeixen.

Quántas victimas no han de pesar sobre la conciencia de la gent situacionera, que durant tant temps van tenir suspesos los experiments del doctor Ferrán, y encare avuy 'ls dificultan tant com poden!

Hi havia á Sueca (Valencia) una nena encantadora anomenada Angelina Miragall, la qual era promesa de un dels metjes de la vila. Lo cólera que invadia pavorosament las poblacions de la comarca era l' única sombra que ennuvolava 'ls somnis felissos de aquell àngel.

Afanyosa de tranquilitat, la presencia del Dr. Ferrán á Valenci, li feu concebir l' esperança de preservar-se del cólera per medi de la inoculació, y aná á la capital. Lo dóctor Ferrán havia sortit á Madrid per convence al govern de l' eficacia de son sistema.

Angelina feu un segon viatge á Valencia, en ocasió en que 'l Dr. Ferrán tornava á serhi; pero llavors troba l' laboratori del célebre doctor voltat de policias que no permetian á ningú l' entrada. Se 'n torná la infelis plena de desconsol á casa seva.... y 'l dia 21 de juny. mori de un atach de cólera fulminant.

Apúntis Sr. Romero Robledo, apúntis en la fulla de serveys las llágrimas, lo desconsol, la desesperació de una familia que coneixent lo remey, no ha pogut usarne per culpa de vosté...

Y quants n' hi haurá que 's trobarán en lo mateix cas!

Una comissió de metjes enviada pel Dr. Ferrán, ab anuencia del ministeri de la Guerra, arriba á la desventurada població de aranjuez, disposta á inocular á las foras del exercit allí acantonadas. Per fi podrà ferse un experiment serio y veure's quants soldats moren després dels cinch dias de la primera inoculació, un cop hi haja hagut ocasió de practicarlos la segona.

Comensan las operaciones que son rebudas ab gran confiansa: s' inoculan primer los jefes y 'ls oficials en número de 67, y á lo millor arriba un telegrama del ministre de la Guerra, dihent:

—Alto las inoculacions. Las tropas que veyan obert lo cel se desesperan; pero l' ordre del ministre s' ha de cumplir. ¡Quants soldats, allunyats de sas familias, qu' en mitj de una batalla lluytarian com lleons, se troban entregats avuy sense defensa possible als estragos de una epidemia mortífera!

Mares que teniu fills al exercit, benehiu al ministre de la Guerra, qu' en aquest punt no vol quedarse en darrera de 'n Romero Robledo!

Un' altra comissió arriba á Cuenca cridada per l' ajuntament, pels vehins, pels representants de la provincia.

Ho saben á Madrid... Ordre á Cuenca de que 's prohibeixin las inoculacions. Las inoculacions quedan prohibidas.

La ciutat se disgusta: envia telegramas á Madrid, gestiona, treballa, mou influencias, prega, suplica... Per últim lo govern sembla conmourer y dona ordre de que s' inoculi.

Pero (hi ha un pero); l' únich que pot practicar inoculacions á Cuenca ha de ser precisament lo doctor Ferrán; los metjes de la seva confiansa no serveixen...

Es á dir: los metjes ja no poden medicar segons creuhen y tenen per convenient: aquí está 'l govern per dir quin metje pot emplear aquests remeys y quin metje no pot aplicarlos. Davant de la llei tots los facultatius son iguals; pero 'l govern conservador los fa á tots diferents davant de son capritxo. L' inoculació anti colérica únichament pot aplicarla 'l Dr. Ferrán: y si á la vegada no pot estar á Valencia, á Aranjuez, á Múrcia y á Cuenca, que 's fassa trossos... Es lo millor que poden fer los salvadors de l' humanitat en aquests temps de delicias conservadoras, despedassarse.

Lo govern es serio... ¡venerémlo! Per mes que avuy fins li han caigut los cordons de las mans y ja no t' esma ni per fundar un mal lassa-reto, la veritat es que 'l govern conservador es l' única cosa seria que queda en aquest país.

La mort de tants infelissos que desapareixerán del mon per culpa seva, anant á aumentar las llistas electorals ab lo seu nom respectiu, es una cosa més que seria, trágica.

Y com en las tragedias de Shakespeare hi ha tochs cómichs, sempre quedarà com un contrast de tanta serietat y de tanta mort la llarga temporada en que l' oli de la llantia de la Verge del Puig ha sigut considerat com l' únich preservatiu segur contra l' epidemia. Respecte á aquest negoci, 'l govern no ha dit ni una paraula y 'l desencant dels llanuts no ha vingut fins que 'l sagristá del santuari, que trafiquejava ab l' oli sagrat...

—¿Qué? dirán vostés... ¿Se 'n ha untat los dits? ¿Se ha retirat per rich?

—No senyors: lo sagristá del Puig s' ha mort del cólera.

Sembla que la seva última frase ha sigut la següent: —Are si, que hi begut oli.

L' estat de Múrcia es desesperador. La gent que tenia quatre quartos ha fugit de la ciutat, en la qual no s' hi han quedat més que aquells infelissos, que no podian materialment abandonar-la per falta de recursos. Entre ells avuy s' hi ceba més la fam que 'l mateix cólera.

Buscan feyna y no 'n troban; buscan aliments y 'ls faltan: imploran caritat y no 'ls respon ningú.

No vá succehir aixis quan las horribles inundacions del Segura: llavors se vá conmourer 'l cor de tothom: tots los paissos civilisats van respondre amatents á la veu angustiosa de una comarca desolada. Tant gran com lo desbordament del riu, vá ser lo desbordament de la caritat humana.

Van reunir-se alguns milions: vá nombrarse una comissió per invertirlos... Crech que vosté, Sr. Cánovas, era 'l president de aquella comissió de ausilis. ¿Es tal com dich? No voldria equivocarme.

Tampoch voldria equivocarme suposant que moltes de aquellas sumas quantiosas han deixat de invertirse, ó á lo menos no s' ha donat compte de sa inversió.

¿Qué tal Sr. Cánovas? ¿No li sembla que are podrian caure com un maná sobre la infortunada Múrcia? ¿Perqué ni s' hi esmersan? ¿Ahont son are aquellas sumas?

Désis, Dr. Ferrán, désis, que avants que vosté descubris la inoculació del microbi, ja algún geni se li havia anticipat, descubrint un sistema semblant encare que aplicat á un altra esfera.

Las sumas de Múrcia algú ó alguns se las haurán inoculadas (siguém científichs.)

Y aixis com la inoculació del microbi preserva del cólera, la inoculació dels fruits de la caritat preserva de la pobresa.

P. K.

MODELO D' ORATORIA FUSIONISTA.

LO DIPUTAT:—Sr. President, demano la paraula.

LO PRESIDENT:—Vosté la t'è. (Moviment de sensació y curiositat en tots los àmbits del Congrés: s' acosta un individuo que vé del carrer y diu algunas paraulas á l' orella del diputat. Aquest fa un gesto de disgust, y mentres l' emissari se 'n torna, comensa á enraonar.)

LO DIPUTAT:—Senyors: Faltaria al deber que m' imposa la mèva investidura si permanesqués més temps callat davant del cúmulo de desgracias que afligeixen á la patria. (Extén lo bras dret.) Si, senyors diputats; la situació es insostenible, l' horison se va enfosquint cada dia més, la catástrofe final s' acosta á passos ajegantats y, no hi ha que donarhi voltas; ó 's talla 'l nus que oprimeix al país, ó aquí vá á passar alguna cosa. Ja hem acabat la paciència, senyors; los escúpuls que encara 'ns deturan van desapareixent, y si 'l partit

liberal no reb la deguda satisfacció, som capassos, molt capassos de...
 (Torna a entrar l' emissari; s' aproxima al orador y aquest li pregunta:—¿Qué diuhen?—Que en Martínez Campos ha promés que 'l més que vé, es segur.—Bueno, vésten.—Lo recader se 'n va.)

Lo DIPUTAT:—... Es a dir, som capassos... som capassos de tot; pero 'l nostre monarquisme es tant gran, que no titubejem en sacrificarnos en aras de la pau y de la felicitat de la patria, y de bon grat olvidem los agravis inferits tal vegada sense intenció. ¡Y donchs, senyors! ¿Qui no ha faltat en aquest món? ¿Qui no ha viscut obcecant més ó menos temps? Es veritat que las feridas que l' Espanya ha sofert son una mica fondas, pero, ¡que diable! la voluntat y 'l desinterés poden molt y está ja fora de dupte que 'l desinterés y la voluntat del partit fusionista no tenen limits...
 (Altre cop entra 'l correu de costum; torna a acostarse al orador y li diu en véu baixa, escabullintse desseguida:—No hi ha res de lo dit: per ara no pujarem.)

Lo DIPUTAT:—Pero si que 'n tenen de limits; tant y tant s' abusa de la mansuetut dels partits, que al últim una sola gota fa vessar la copa de la paciència, y llavors qui detura 'l torrent desbordat de la indignació mal comprimida? ¿qui respon de las conseqüencias d' una tenacitat mal entesa? (Escabellantse desafortadament.) ¿Que s' ha cregut de nosaltros? ¿que som una colla de nens ab quins se pot jugar impunement? Encara no hem baixat tant, senyors. ¡Encara conservem la sanch d' aquells valents patricis que ab indomable ardor tragueren de entre las ruinas y 'l desconcert, incólume, virginal y pura, la nostra santa llibertat, idol etern d' aquest poble mil cops héroe y mil cops mártir! (Sensació.)

(L' emissari torna a presentarse deixant anar al oído del orador aquestas paraulas:—Modéris: sembla que han mediat promesas formals.)

Lo DIPUTAT:—Per fortuna la experiència, ab sas amargas llissons, nos ha ensenyat a moderar los nostres impulsos, y si bé tenim algo d' aquellas antigas agallas, hem après a atemperarnos a las circunstancias, donant al temps lo qu' es del temps, y esperant ab espartana calma que 'ls acontèixements vajan desarrullantse naturalment, porque, com diu l' adagi, no 's pot matar tot lo qu' es gras.

(Nova entrada del recader:—Malas noticias, diu, s' ha embolicat tot altra vegada.)

Lo DIPUTAT (trayent foch pels caixals:—Mes, de vegadas si que 's mata tot lo qu' es gras... y hasta tot lo qu' es magre. Quan a un partit decent se li tancan las portas; quan a un partit honrat se 'l retxassa per sistema; quan a un partit viril se 'l fá anar de recó, aquest partit...
 (Torna l' emissari:—Serém poder.)

Lo DIPUTAT:—Aquest partit, deya, s' ajonolla hu milment y exclama, girant los ulls cap a la gloria: Alabat siga Déu, y fassas sempre sa santa voluntat. Nosaltres som aixis: de vegadas semblém molt fieros, pero...
 (Més recados dels correu:—No serém poder.)

Lo DIPUTAT (donant un cop de puny al pupitre:—) Pero, si 'n semblém es porque 'n som! ¡Brrrrr! ¡Tremolén conservadors, tremolén! Sobre 'l vostres caps caurá tot lo pés de las iras que avuy concitén. Del vostre edifici no n' ha de quedar pedra sobre pedra...
 (Lo recader:—Tornan a dir que pujarem.)

Lo DIPUTAT:—Si; y sobre aquesta pedra de que parlava, 'l partit liberal hi assentará 'l majestuós monument de la ditxa y la prosperitat d' aquesta hermosa terra, tant afavorida per la naturalesa y...
 (Lo recader:—¡Penjada! No pujarem.)

Lo DIPUTAT (comensant a desorientarse:—) Y tant bárbarament maltractada per aquestes homes funestos que, en lo seu afany de conservar un dia més lo poder, no vacilan en fer qualsevol atrocitat...
 (Lo recader:—¡Aleluya! Diuhen que si.)

Lo DIPUTAT (perdent completament l' oremus:—) Senyors; la mèva satisfacció es tant gran, que...
 (Lo recader:—Definitivament resulta que no.)

Lo DIPUTAT (deixantse caure sobre el banch:—) Que... que m' assento porque ja no sè hont me trobo.

FANTÀSTICH.

BATALLADAS

ASTELAR ah pronunciat en lo Congrès un admirable discurs desmenussant tota la política del govern.

En aquesta oració que va durar més de quatre horas lo govern va quedar destrossat y escalibat al foch de la eloqüencia sens igual del gran orador democrata.

Sentim que 'ns falti l' espay per reproduhir los párrafos més culminants d' aquest discurs, considerat com un dels més polítichs y més agressius contra 'l govern conservador.

També Lopez Dominguez ha dit lo que li semblava y aquesta vegada lo que li sembla es molt grave.

«Lo rey, digué entre otras cosas, representa la llibertat, lo progrés y 'l porvenir de la patria: en cas contrari no contaria ab ningú, ni ab l' exercit que ha derramat cent cops la sanch en defensa de la llibertat. Per hostilitzar la llibertat y 'l progrés, ja n' hi ha prou ab la bandera de D. Carlos.»

Després vá dir:

«Agrupéu forsas alrededor del trono, porque sino temo que pot arribar un dia en que en lloch de demanar per la patria, la llibertat y la monarquia, demaném tant sols per la llibertat y la patria, que es lo que uneix a tots los liberals espanyols.»

Pero a n' en Cánovas lo que li diuhen las oposicions, li entra per una orella y li surt per l' altra. Al mónstruo no se li queda al cos més que 'l presupuesto que li entra per la boca.

¿No saben aquell pobre diable, acusat de que una nit tractava de robar lo domicili de 'n Romero Robledo? Lo tribunal lo va absoldre; pero a conseqüencia de las tropel as de que vá ser objecte a la presó porque 's declarés culpable, acaba de morir al hospital després de una llarga malaltia.

Ja ho veuhen: ab lo Sr. Romero Robledo no cal anarhi ab bromas... Hi ha pena de la vida.

L' Ajuntament de Madrid está apuradíssim, y a pesar de tot acorda regalar 83 000 duros a la duquesa de Medina de las Torres, aya de la princesa de Asturias.

Se tracta de un carrer que ha obert aquesta senyora dintre de una seva propietat, millorantla considerablement. Aixis y tot se li indemnisa 'l valor del carrer.

L' Ajuntament al votar aquest assumpto escandalós quedá empatat: 22 vots digueren que hi havia dret a l' indemnizació y altres tants digueren que no hi havia tal dret.

En aixó l' alcalde de real ordre que havia votat en favor de la indemnizació torna a votar per decidir l' empat, y queda acordada la sangria.

Los madrilenyos no poden menos d' entusiasmarse .. sobre tot los monárquichs y cortesans porque aquests 83.000 duros aniran a parar a l' aya de la princesa de Asturi-s.

Y per una aya aixis ja 's poden fer alguns ays.

També en Villaverde vá anar a Aranjuez; pero al arribar a Madrid vá caure malalt.

Amigo, no es lo mateix héureselas ab los microbis que ab los estudiants.

¡Com degenera la religió!

Figúrinse que 'l bisbe de Vich en vista de que l' epidemia del cólera ha invadit varias regions d' Espanya publica una pastoral ordenant als seus subordinats que fassan rogativas, y qu' en la missa resin l' oració pro vitando mortalitate.

Fins aquí baix lo punt de vista católich no hi tinc res que dir.

Pero ademés lo bisbe recomana que al llegirse la carta pastoral als fiels, després de recordarlos lo cumpliment de la lley de Déu y la freqüencia dels sacraments, los hi inculquin la necessitat de atemperarse y ajudar en tot quant pugan a las midas sanitarias que prenga l' autoritat civil.

¡Alto Sr. Bisbe! O tots científichs, ó tots cristians; ó creyém ó no creyém.

Si las midas de las autoritats civils ¿a qué las oracions de la Iglesia? Si las oracions de la Iglesia ¿a qué las midas de las autoritats civils?

Aixó d' encendre un ciri a Sant Miquel y un altre ciri al dimoni, no fá bisbe... Y molt menos fá bisbe de Vich.

O 'l cólera es una malaltia en la qual Déu no hi té res que veure, y en aquest cas las oracions hi son de massa; ó bé es un cástich de Déu, y en aquest cas sobran las midas sanitarias de las autoritats civils.

Ay, ay, ay... que las ideas del sigle se fican també dintre de las mitras... Ja no hi ha fé: ja no hi ha més mira que la conveniencia.

Van dir que 'l rey no devia anar a Murcia, y per evitar que hi anés van presentar tots ells la dimissió. Y 'l rey no va anar a Murcia.

En cambi un dia 's lleva dematinet y sense dir res a ningú se 'n va a Aranjuez, població tant ó més empesada que la de Murcia.

—Y 'l govern haurá dimitit, veritat?
 —Si senyors... lo govern ha dimitit la conseqüencia, la lógica, 'l sentit comú, la memoria, l' enteniment, la voluntat... tot, menos las carteras.

Lo rey al tornar a Madrid va tenir una ovació entusias-

siasta. Tots los homes importants dels partits monárquichs van mudarse y van anar a l' estació.

Qui podia dur quatre caballs a la carretella no n' hi duya dos. Qui podia alsarse de puntetas porque 'l vejessen millor, no estava ab los pés plans.

La subasta de monarquisme animadíssima y a pesar de tot, en Cánovas s' ha quedat amo del poder.

La farmacopea política per are no té cap emélich per treure 'l.

Roch Barcia, l' ardorós apóstol de la causa republicana acaba de morir a Madrid.

Desde la Restauració, vivia retirat de la política.

Pochs seran los nostres lectors que no recordin sas campanyas avants y després de la gloriosa revolució de Setembre. Sos escrits gosavan de una gran popularitat. Encare que no sempre prácticich, com a polítich, era un cor pur, plé de desinterés y de noblesa. Predicava lealment lo que sentia y sabia encendre l' entusiasme en las masses del poble.

Un de sos millors elogis será dir que ha mort pobre, tal com va viure sempre.

¿Se recordan de las célebres gatadas de 'n Pitarra? ¿Se recordan del Cantador?

Donchs sápigam que 'n Lopez acaba de publicar la tercera edició d' aquesta obra, magníficament impresa é ilustrada ab grabats de 'n Gomez Soler.

Costa no més que dos rals, y jo puch assegurarlos que ni a ca 'l apotecari trobarán un preservatiu millor contra 'l cólera, que es una malaltia, després de tot, que fuig de las riallas com de la peste.

CARTAS DE FORA.—A Granollers s' está celebrant un judici de faltas que ocupa l' atenció de aquella vila. Mentres passava la professó de Corpus un honrat ciutadà, amich nostre, estava cubert porque era al carrer y 'l carrer es de tothom. Tot de un plegat l' embesti un capellá sense lograr que 's descubris: després del capellá se li presentá 'l rector ab las mateixas pretensions y no logrant tampoch lo que intentava se valgué de un municipal y dos agutzils. Llavors l' aludit ciutadà 's descubri, dihent:—Obeheixo a la autoritat.

Al diumentje següent lo rector va predicar sobre aquest succés y féu dir un pare-nostre per l' ánima del que no havia volgut descubrirse y alguns dias després va citar lo davant del jutje municipal.

Lo judici ha durat més de tres sessions: lo rector ha portat per testimoni a tota la capellanada de Granollers y l' acusat a tots los que 'l dia del Corpus se trobavan a la porta del café de 'n Planas ahont va ocorre l' escena. Entre 'ls testimonis del rector hi ha un capellá sort com una campana que declara sobre lo que va sentir. Per miracles lo clero.

Defensa al rector l' advocat clerical Sr. Fortuny lo qual se permeté interrogar al acusat sobre la religió a que pertanyia. Aquest respongué qu' era anti-clerical y a major abundament li posá de manifest lo diploma de la Lliga universal a que pertany. L' advocat, al veure aquest paper va perdre 'ls estreps y digué textualment que la associació anti-clerical era criminal de lo qual l' acusat va ferne alsar acta, mentres l' advocat buscava mil floreigs per disfressarho.

Aixó es lo que passa a Granollers: ahont si 's té en compte que hi ha sentencias del Tribunal Suprem relatives a assumptos semblants quedará demostrat una vegada més que ab las lleys actuals no hi ha forsa capellaneca capás de violentar la conciencia de cap ciutadà ni de ferli treure la gorra ó 'l barret, quan a aquest no li convé treuresse'ls.

M' escriuhen de Reus: Dijous passat una familia de Reus aná a visitar la iglesia de Morell y una vella farinera 'ls escandalitzá trayentlos a empentas y dihent que 'l senyor rector aquella tarde no volia ningú a missa. Potser que dita vella feya la guardia mentres que 'l senyor rector espolsava algun misteri. De segur que devia ser una Magdalena. Si així es, que vaja de gust senyor rector de Morell.

AL HOME HONEST.

Tóquila, insigne Cristino, hi llegit lo seu discurs, y li dich qu' está divino...
 ¿Que 'n sá de treure de tino a aquestos pobres madurs!
 ¡Quin modo d' espantillar l' obra del mónstruo! ¡quins tochs de guerra!
 ¡quins cops a sota y a sobre!
 Creguim, semblava un manobra quan tira una casa a terra.
 Aquest discurs ha probat que vosté es un d' aquells homes que, tot lo que han dut callat, ho diuhen després plegat, al viu, sense gastar bromas.
 Pero 'l que si li diré es que l' meu cervell no arriba a entendre 'l plan de vosté?
 ¿S' ha volgut venjar, potsé, del poch exit d' aquell via?
 ¡Damunt de qui l' ha llensat aquell xorro de verí?
 ¿contra qui estava apuntat lo canó que ha disparat?
 ¿Contra 'l mónstruo ó contra qui?
 Si com més un lo llegeix,

més troba 'l discurs magnífich; per altra part se coneix que vosté avuy prossegueix sent encara un geroglífich.

Jo no sè perquè ni còm; pero tinch per bèn segú, y li juro pèl mèu nom, que vol contentá á tothom y no contenta á ningú.

Perque, vaja, miriho bè: còm vol que puguin fer gracia certas frases de vosté, barrejadas ab la fé que guarda en la democracia?

No aclaro més lo sentit perque la qüestió es molt séria; però no sab lo que ha dit don Anton, l' home atrevit, respecte á aquesta materia?

¡Ah, Cristino! S' ha empenyat en realisar un matrimoni difícil, y 'l resultat es que tot lo que ha pensat li desbarata... 'l dimoni.

Malgasta 'l temps tontament, ensajant alianças flonjas que 's desfán incontinent, pues l' experiencia no ment: tot monjas ó tot canonjes.

Vosté es home de molt cap, s' explica, tèn má de mestre, treu lo que vol del seu pap; mes, per fè equilibris, ¿sab? milló 'ls fan al Circo equestre.

Ab tot y 'l seu gran cervell, seguint pèl camí que va, may pujará al escambell, y anirá tornantse vell que no se 'n adonarà.

Vosté fins avuy callava, fugint de totes las grescas; pero al veure que s' alsava, está clar, tothom pensava:

—Ara 'n sentirém de frescas.—
Ja l' hem sentit, pero ¿qué? ¿qué n' ha tret de fè y de di, si no li ha servit de re?

¿Sab l' arenga de vosté lo que 'm sembla? Vel' hi aquí: Que ha ferit la situació, que li ha fet moltas esquerdas, que ha saltat com un lleó, que ha parlat bè, si senyó; pero, pèl demès... son verdas.

C. GUMÀ.

No poden triar un candidat més cayo, si es que volen divertir-se. D. Joan es una especie de beneyt, de manera que 'ls aristócratas francesos tindrán pretendent y bufon, tot en una pessa.

El Progreso de Madrit ha sigut denunciat per la publicació de un article titolat: *Viva Fernando VII.* Y está clar: ¡qui li fá progressar de aquesta manera, fins al punt de tornar al temps de Fernando VIII! L' hi está bè per reaccionari.

Durant lo discurs de 'n Castelar las tribunas del Congrés estavan plenas á curull.

En cambi en los banchs de las minorias hi havian molts clars.

En Cánovas no vá anarhi fins al final del discurs. Fan bè 'ls conservadors abstenintse de anar á sentir al primer orador del mon, y ab aixó ells mateixos se retratan.

No s' ha fet la mel per la boca dels ases.

Diu un periódich que aquest dia va passar per Manresa un tren exprés que duya de 300 á 400 jesuitas.

¿Cóm se permet la lliure circulació de tants microbis?

¡Y després se queixarán si per tota la linea de Zargossa s' hi declara 'l cólera!

Parla un dels corresponsals del *Brusi* dels discursos de 'n Castelar, y diu que 's fatiga, que la véu li falta y que tot sovint fa galls.

Donchs veji, senyor corresposnal del *Brusi*: si en Castelar quan parla fa galls, sempre resulta una cosa.

Y es que 'ls discursos de 'n Castelar son are més sustanciosos que may.

En cambi en Romero y 'n Cánovas de un quan temps ensá, sempre que parlan no fan galls; fan l' anech.

Lo cólera fá grans estragos á Valencia.

—Suposo, Sr. Romero Robledo, que aixis com va anar á Murcia, are anirá á Valencia ¿veritat?

—Ja veurá, no tinch cap necessitat d'anarhi, perque ja hi soch.

—¿A Valencia?

—Si no soch á Valencia, soch á la lluna de Valencia.

Tots los metjes están conformes en que qualsevol atach de cólera s' esterilisa y no tèn conseqüencias si 'l malalt arriba á rompre 'l suor.

Per lo tant lo govern tèn á las sévas mans que no 's mori ningú en las poblacions invadidas.

No cal pas enviarhi metjes, ni desinfectants, ni potingas.

Basta que hi vaja una requa de comissionats de apremis.

No hi ha res que fassa suar més.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Co-ral.*
2. ANAGRAMA.—*Lola-Olla.*
3. TRENCA-CAPS.—*Sinforosa.*
4. GEROGLÍFICH.—*Un camí com més tort més llarch.*

Han endavinat totes las solucions los ciutadans T. Rompa, J. Asmarats, V. Fuerest, Drapaire de Malgrat, Un Dimoniet, Gandesa, Un de l' olla y L. C. y Pujol; n' han endavinadas 3, Un Tiburon de Safreig, Rilis, Pepet de Arbucias, A. Boix Zorrillista, y Noy de la Dida.

XARADA-CONVERSA.

—¿Nem á fè una cargolada?

—¿Ahort?

—Al Mico.

—L' erari

avuy no 'm permet anarhi

y aixó es fè una pasterada.

—¿Per qué?

—Perque pots sé un hu

y si ho fas n' es-dos segú.

...¿Rius? Veyám si per total

t' agafa...

—¿Qui?

—Au á buscal

que ho hém dit entre jo y tú.

RICARDO RUM-RUM.

XARADA.

Una total molt dos-tres

va comprá 'l Sr. Simon

y al aná á tirarne un xich á l' hu-tres, pudia molt.

MILLA.

ANAGRAMA.

Quan la Total va á la plassa tot melons que son carbassa.

GORRO-FRIGIO.

CONVERSA.

—Senyor Tomás, ¿qué fá la séva filla?

—Está una mica millor y ja es fora de Barcelona.

—¿Ahort es?

—Búsquiho: vosté mateix ho ha dit.

UN LLAGOSTÍ.

GEROGLÍFICH.

T
X X I I
X X I I
N I

GUINDILLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Tiburon de safreig, L. C. y Pujol, Drapaire de Malgrat, Antonino, F. Bonifaci, Rapiench, Paco Trons, Barat y Lluerna, Rosaris de Frare, P. de Pega, Manelet, V. Wassington, Fill de Viuda, Erasme y B. y G., Barret de la Julia, J. C. P., T. de C. y Un C: Lo que 'ns envian aquest senmana no 'ns serveix.

Ciutadans J. N. Esprónceda Andreuhench, Saltá y Pará, Pepet de Arbucias, Rilis, Taronja de Convent, Un de l' olla, Tutilimundi, Un Dimoniet, J. Asmarats, T. Rompa, Asneroff Alkuspá, J. S. y P., Un Colérich, Pepet del Carril Artista Moyaronas, Madame Fasolets, Betas y Fils, Un agent de Sarriá: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciutada Noy de la Dida: Envihi tot lo que vulga, que si está bé será sempre ben rebut.—A. Boix Zorrillista: No tèn rahó en queixarse: moltas cart's se reben ab retrás: respecte als treballs que 's reben may establirem un torn rigorós: publiquem lo que 'ns sembla; y 'l fet d' enviar un treball dos vegadas deu demostrarli que la segona hi es de massa. De lo que 'ns envia aquesta senmana únicament es acceptable l' intringulis.—C. V. (Vendrell): No hi trohém de qué ferne mérit.—N. D. Morata: Ja n' hi havia prou ab l' altra felpa.—Un pintado: Tots los escrits han de venir ab firma.—Jenani: La poesia no tèn novetat; la xarada pot aprofitarse.—Amich verdader: Gracias per l' envió: ho aprofitarém.—S. R. (a) Llambrochs: L' assumpto de la poesia es molt gastat.—Noy maco: La poesia es molt fluixa.—Cristofol Crispin: Y la de vosté incorrecta.—Ll. Milla: L' article está bastant bé.—Clete y Ogacanjá: Lo de vosté resulta mansoy.—Barrina (Granollers) y Marquesa (Reus): Quedan servits.

SINGLOTS POÉTICHS

ab ninots d' en GOMEZ SOLER

Gatada caballeresca en dos actes, en vers y en catalá del qu' ara 's parla, escrita per

D. SERAFÍ PITARRA

D. PAU BUNYEGAS

Tercera edició. Preu 2 ralets

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

En un sol dia han sigut denunciats: *El Correo, El Progreso, El Motin, La Coalición y La Bandera social.* Total cinch periódichs.

De aixó se 'n diu plantar los cinch dits de la conservaduria á la cara de la premsa.

En lo Congrés:

Lo Sr. Silvela diu: «¿Qué vol dir que 's perdin unas eleccions municipals? Per més que el govern perdi unas eleccions municipals, no ha de dimitir.»

En Castelar: ¿Y donchs, á Bélgica?

En Silvela: «Jo no soch ministre més enllá de las fronteras.»

Y está clar: una cosa es Bélgica y un' altra cosa Espanya.

Los conservadors de aquí ni quan están belgas, cauen.

A l' Atmetlla hi ha un lassareto, y al lassareto de l' Atmetlla, quan arriba un tren procedent de Valencia, passa lo següent:

Als viatjers de segona y tercera classe 'ls fan baixar y 'ls fumigan; en cambi 'ls de primera 's quedan al cotxe y ningú 'ls molesta.

Es allò que fan los clowns del Circo Equestre:—Señores viajeros de primera clase, tengan Vds. la bondad de ir al tren... Señores viajeros de segunda, al tren... Viajeros de tercera, arre, al tren!

A Huesca, á Pontevedra y á una pila més de poblacions hi ha hagut grans alborots ab motiu del arrendament dels consums.

Ja se sab: sembrén llavors conservadoras y no recullirén més que disgustos, bullangas y trompadas.

Vaja, ja tenim un altre pretendent de coronas en campanya.

Se tracta de D. Joan de la carbassa gran, ó siga 'l pare del rey de las húngaras, que alguns legitimistas francesos han proclamat candidat á la corona de Fransa.

—¿Veyéu? Ahí me las dén todas.